

Quan es compleixen 20 anys de l'assassinat d'Ernest Lluch, polític que va posar les bases de la sanitat pública tal i com l'hem gaudit fins fa uns anys, i tenint en compte els moments de pandèmia que estem passant, potser cal fer una reflexió a l'entorn d'un dels pilars de la política social del nostre partit, la sanitat.

Ernest Lluch va ser ministre de Sanitat en el govern de Felipe Gonzalez del 1982 al 1986 i, amb aquest pocs anys, va treballar en la planificació de les bases legals de la universalització de l'atenció sanitària del nostre país. La implementació d'aquestes polítiques, va fer d'Espanya un dels països capdavaners en sanitat pública, per la qualitat de la seva atenció primària, pels seus equipaments i per l'alt nivell dels estudis de medicina i, per tant, l'altíssima preparació dels seus professionals.

A partir de la pujada del PP al govern de la nació, hem vist que grans **lobbies** empresarials que res tenen a veure amb la sanitat, es feien posseïdors de la contractació pública, dels hospitals o de les residències i que, en nom d'una suposada eficiència, precaritzaven els sous i la contractació de les persones que treballaven en aquests llocs. Resultat: manca de materials i equipaments, l'assistència de pacients/hora ha pujat considerablement i que els professionals que hi treballen manifesten que no poden atendre

correctament la gent, manca de professionals, contractes precaris, jornades laborals extenuants i sou molt per sota del seu nivell. Se'ls ha qualificat d'herois, se'ls ha posat en un pedestal, però ells l'única cosa que volen és poder viure correctament del seu treball, fer la feina en condicions i quedar-se a treballar en el seu país.

Aquesta hauria de ser una reflexió a fer de cara a les properes eleccions que s'acosten, la tria d'un partit que va posar les bases d'una sanitat i que ara malgrat el seu deteriorament, està disposat a tornar a refer aquest sector perquè com s'ha demostrat, ara més que mai, és un sector vital, necessari i imprescindible per consolidar l'estat del benestar del qual es parla constantment.

